

kommet med nogle meldinger, som vi kan bruge i det videre forløb.

Det er bl.a. meldingen om, at man vil sikre, at når der måtte komme dette orienterende aktstykke til Finansudvalget, så bliver der ikke afgivet en accept fra Finansudvalget – det er jo det, det er blevet reduceret til – før der foreligger svar på de spørgsmål, Finansudvalget ønsker at stille.

Det synes jeg er en nyhed, og det synes jeg er en nyhed, det er værd at kvittere for. Det er ikke noget stort skridt, men det er dog et skridt. Vi vil vide at holde ved det, og så vil jeg glæde mig til at se, at det også bliver gjort til virkelighed, når den tid kommer.

Ordførerne, der beklager, at der ikke er kommet noget nyt frem, har selv talt om noget andet end forslaget, og så bliver det jo til gengæld også svært, for der står intet i dette forslag om, at det er en aftale, som vi forholder os til. Vi forholder os ikke til, siger ikke nej eller ja til en aftale, som er indgået mellem regeringen på den ene side og henholdsvis Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen på den anden side. Det er ikke det, beslutningsforslaget forholder sig til.

Det er i øvrigt heller ikke det, Finansudvalget forholder sig til, når aftalen indgås. Det kunne jeg forstå at Finansudvalgets formand for helt galt i byen med, selv om han har været med til at godkende det mange gange. Det er jo ikke en aftale, vi godkender. Nej, det er nogle af de meget konkrete økonomiske elementer, som Folketinget tiltræder eller tager afstand fra, og når der er et flertal, så er det Folketinget som sådan, der har tiltrådt det, der ligger i aktstykket. Det, der lå i aktstykket fra juni måned i fortsættelse af de to aftaler, var, at man kunne lægge an til et bloktilskud af en bestemt størrelse.

Det er altså der, hvor regeringen får bemyndigelse til at sende et beløb til henholdsvis kommunerne under et – og vi kender fordelingsmekanismen, for den står i loven – og til amterne under et, og der kender vi også fordelingsmekanismen, for den står også i loven. Vi har med andre ord, når vi træffer den beslutning, fuldt styr på, hvad det er for nogle penge, og hvordan de fordeles. Så modtager kommuner og amter denne melding, og på den baggrund lægger de deres budgetter, det har de gjort, og så har vi diskuteret meget af den resterende del af processen i dag.

Det, der er hele pointen, og som er årsag til, at vi står her i dag, men som ingen af ordførerne fra den borgerlige side forholder sig til, er: Er

det rimeligt, at der bliver ændret i det, Folketinget har vedtaget, i det, kommuner og amter har fået? Er der rimelighed i, at det bliver vedtaget, uden at Folketinget skal tilslutte sig det, uden at det reelt er Folketingets beslutning?

Det er det, beslutningsforslaget handler om, og jeg vil sige, at det jo er bemærkelsesværdigt, at både minister og tre borgerlige ordførere fuldstændig er i stand til at omgå, hvad det er, beslutningsforslaget handler om.

Kl. 18.15

Se, man vil, når man afviser det, og det siger ordførerne og ministeren de vil gøre, afvise, at Folketingets Finansudvalg får lejlighed til at tilslutte sig eller forkaste det, der måtte blive resultatet af finansministerens overvejelser om de budgetter, der måtte foreligge i kommuner og amter efter den 15. februar.

Folketingets Finansudvalg skal ikke beslutte, Finansudvalget skal kun have en orientering. Forslagsstillerne synes, at vi skal have Folketingets Finansudvalg som beslutningstager og ikke som et orienteret, man fornemmer næsten lidt besværligt organ, man ikke kan komme uden om.

Vi har også fire konkrete forhold, vi rejser, det siger de fire, ministeren og ordførerne, også nej til. De vil ikke acceptere, at Folketingets Kommunaludvalg inden en forelæggelse for Finansudvalget får en vurdering af hvert enkelt element, der gør, at vi ved, hvilken størrelse kommunernes straf vil have, og hvordan man er kommet frem til denne størrelse.

Vi kender ikke redegørelsen for mekanismerne, vi kender ikke engang deres funktion, og det har man også tænkt sig at afvise at vi kommer til at kende til inden anvendelsen. Det er det, vi har diskuteret i dag, og det er det, et flertal i Folketinget med ministeren i spidsen næsten forarget for nogles vedkommende afviser.

Det synes jeg er skammeligt, og på den baggrund vil jeg ikke kunne takke det samlede Folketing for debatten og medvirken til det videre forløb. Jeg vil sige, at dette nok var et eksempel på, at det faktisk er nok at være et flertal i Folketinget. Så kan man trumfe hvad som helst inklusive uacceptable arbejdsformer igennem til stor ugunst for en befolkning, der har været involveret i et demokratisk valg.

Det er ikke acceptabelt hverken for Folketinget eller demokratiet.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.